

คณะจิตวิทยา

ความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
การเห็นคุณค่าในตนเองและการประเมินความปกติ

นางสาว พิมพ์พลอย อึ้ง
เลขประจำตัว 483 74390 38

โครงการทางจิตวิทยาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2551

RELATIONSHIPS OF NARCISSISTIC PERSONALITY,
SELF-ESTEEM, AND NORMALITY EVALUATIONS

Miss Pimploy Ng

ID 483 74390 38

A Senior Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Bachelor of Science in Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

พิมพ์พลอย อึ้ง: ความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง และการประเมินความปกติ (RELATIONSHIPS OF NARCISSISTIC PERSONALITY, SELF-ESTEEM, AND NORMALITY EVALUATIONS) อ.ที่ปรึกษา: ผศ. ดร. ศักดิ์นางค์ มณีศรี, 52 หน้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประเมินความปกติ และตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปริญญาตรีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 200 คน ตอบแบบประเมินความปกติ มาตรฐานการเห็นคุณค่าในตนเอง และมาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ผลการวิจัยพบว่า

1. การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
3. การประเมินความปกติเกี่ยวกับคุณลักษณะ 3 ประการ ได้แก่ คุณธรรม/จริยธรรม ลักษณะนิสัย และอารมณ์

หลักสูตร.....จิตวิทยา.....ลายมือชื่อนิสิต.....พิมพ์พลอย อึ้ง
 สาขาวิชา.....จิตวิทยา.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

PIMPLOY NG: RELATIONSHIPS OF NARCISSITIC PERSONALITY,
 SELF-ESTEEM, AND NORMALITY EVALUATIONS. THESIS ADVISOR: ASST.
 PROF. KAKANANG MANEESRI, PH. D., 52 pp.

This research aimed to study the nature of normality evaluations and examined relationships of the narcissistic personality, self-esteem, and normality evaluations. Two hundred undergraduate students completed measures of normality evaluations, self-esteem, and narcissistic personality. Results show that

1. Normality evaluations positively correlate with self-esteem ($p < .01$).
2. Normality evaluations negatively correlate with narcissistic personality ($p < .01$).
3. Normality evaluations involve 3 characteristics: moral, habit, and emotions.

ProgramBachelor of Sciences..... Student's signature *Pimplooy Ng.*

Field of StudyPsychology..... Advisor's signature *Kake Manesri*

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ ที่กรุณาให้คำแนะนำ สละเวลาให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ความรู้ทางวิชาการและชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย รวมทั้งคอยให้กำลังใจด้วยความเมตตาโดยตลอดระยะเวลาในการจัดทำโครงการ ผู้วิจัยตระหนักในความเมตตา และความกรุณาของอาจารย์เสมอมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ และอาจารย์ชวลินรัฐ เหล่าพูนพัฒน์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณคุณหญิงฟ้า อิศรานนท์ รุ่นพี่นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาสังคม ที่ได้สละเวลาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ สอนวิธีการต่างๆในการใช้โปรแกรมทางสถิติให้ และให้ความช่วยเหลือในเรื่องมาตรวัดกับผู้วิจัยเป็นอย่างดีมาโดยตลอด

ขอขอบคุณคุณธันยธร อนันตวิโรจน์ คุณผกาทิพย์ ชันติพงศ์ คุณวันวิสาข์ เอกกรณ์พงศ์ และคุณหญิงฟ้า อิศรานนท์ รุ่นพี่นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาสังคม ที่ให้ความอนุเคราะห์แบบประเมินความหลงตนเองแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณนิสิตจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นที่ 5 ที่ให้ความช่วยเหลือ และสละเวลาให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆนิสิตจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นที่ 4 ที่ให้ความช่วยเหลือ สละเวลาให้ความร่วมมือ และเสนอข้อคิดเห็น ในการทำโครงการ

ขอขอบคุณคุณวิโรจน์ ชูวัฒนารักษ์ ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ทำงานและให้ความดูแลผู้วิจัย ตลอดระยะเวลาการทำโครงการ

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และคุณตา คุณยายที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม ดูแลเอาใจใส่ผู้วิจัยในการทำงานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดีเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	2
ความปกติ	2
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง.....	5
การเห็นคุณค่าในตนเอง	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	12
สมมติฐานการวิจัย	13
ขอบเขตการวิจัย	13
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	14
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	14
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย	15
การออกแบบการวิจัย	15
กลุ่มตัวอย่าง	15
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	15
วิธีดำเนินการวิจัย	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	33
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย	41

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	44
รายการอ้างอิง	48
ภาคผนวก	50
ภาคผนวก ก	51

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ	17
2	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำและหมวดของคำ.....	18
3	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ	19
4	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ	20
5	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ	21
6	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ	22
7	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ	22
8	จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรฐานบุคลิกภาพ จำแนกตามข้อมูลทั่วไปต่างๆ (N = 300).....	23
9	จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านความสามารถที่ผ่านการคัดเลือก	26
10	จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านรูปลักษณะภายนอกที่ผ่านการคัดเลือก.....	27
11	จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านลักษณะนิสัยที่ผ่านการคัดเลือก	28
12	จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านอารมณ์ที่ผ่านการคัดเลือก.....	29
13	จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านคุณธรรม/จริยธรรมที่ผ่านการคัดเลือก.....	29
14	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ	30
15	จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ	30
16	ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง (N = 200)	34

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่	
17	คะแนนต่ำสุดและสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของตัวแปรที่ศึกษา.....36
18	ค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r) ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ($N = 200$).....39

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมแต่ละสังคมมีวัฒนธรรม ประเพณี แบบแผนการปฏิบัติตนในการดำรงชีวิตต่างกัน และใช้วัฒนธรรมหรือแบบแผนเหล่านี้มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินว่าพฤติกรรมใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ผู้คนมักมองว่าวิถีชีวิตของคนในสังคมเดียวกับตนนั้นเป็นความปกติ และมองว่าพฤติกรรมที่ต่างออกไปเป็นความไม่ปกติ โดยวัฒนธรรมนั้นครอบคลุมถึงพิธีกรรม การแต่งกาย มารยาททางสังคม และค่านิยมของสังคมนั้นๆ

การที่จะระบุว่าพฤติกรรมใดไม่ปกตินั้นมีแบบแผนที่ค่อนข้างชัดเจน เช่น ในทางการแพทย์ จะให้คู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 4 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders IV หรือ DSM IV) เป็นเกณฑ์ในการประเมินว่าบุคคลใดมีอาการผิดปกติทางจิตอย่างไรตามที่คู่มือกำหนด ในทางนิติศาสตร์จะใช้ข้อกำหนดในการระบุพฤติกรรมที่ผิดปกติ ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมที่มีโทษความผิดตามกฎหมาย เป็นต้น แต่การระบุว่าพฤติกรรมใดปกตินั้นยังทำความเข้าใจได้ยาก เช่น การเดินจูงมือของเด็กผู้หญิงไทยซึ่งถือว่างปกติ แต่ในสังคมตะวันตกอาจมองว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

เมื่อบุคคลมองว่าพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากแบบแผนการปฏิบัติของกลุ่มตนนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปกติ บุคคลที่ถูกระบุว่ามีความผิดปกติต่างจากกลุ่มจะได้รับการปฏิบัติที่ต่างออกไปจากคนอื่นๆ ซึ่งอาจจะเป็นการปฏิบัติที่เหนือกว่าหรือต่ำกว่ามาตรฐานที่คนทั่วไปได้รับ

ในการศึกษาของ Wood, Gosling, และ Porter (2007) พบว่าการประเมินความปกติมีอยู่ 3 มุมมองด้วยกันคือ ความปกติ คือ สุขภาพจิต (Normality as mental health) ความปกติคือ พฤติกรรมของคนโดยเฉลี่ย (Normality as average) และความปกติคือ การปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม (Normality as ideal social function) แต่ยังไม่สามารถระบุความหมายที่ชัดเจน และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปของความปกติได้

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับของ Wood, Gosling, และ Porter (2007) พบว่า บุคคลที่รับรู้ว่าคุณภาพชีวิตจะรู้สึกว่าคุณภาพชีวิตมีภาวะซึมเศร้าบ่อยหรือไม่รู้สึกรู้ว่า

ตนเองมีภาวะซึมเศร้า และผู้ที่รับรู้ว่าตนเองปกติจะมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (High self-esteem)

Raskin และ Terry (1988 อ้างถึงใน พรสวรรค์ ดันโชติศรีนนท์, 2547) แนวคิดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองพัฒนามาจากความผิดปกติทางบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยเมื่อนำแบบวัดความผิดปกติทางบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมาประยุกต์ใช้กับประชากรปกติ พบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจัดเป็นตัวแปรที่มีความต่อเนื่อง (Continuous variable) และมีความเชื่อมโยงระหว่างความปกติและความผิดปกติ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการประเมินความปกติ โดยใช้คำคุณศัพท์ภาษาไทย จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เปรียบเทียบกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่าจะพบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 3 และพบรูปแบบการประเมินความปกติในสังคมไทย

งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อใหญ่ๆ ได้แก่

1. การประเมินความปกติ
2. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
3. การเห็นคุณค่าในตนเอง

การประเมินความปกติ (Normal Evaluations)

ความหมายของความปกติ

จากงานวิจัยของ Wood, Gosling, และ Potter (2007) ได้ให้ความหมายของความปกติ โดยแบ่งเป็น 3 มุมมอง ดังนี้

1. ความปกติคือ สุขภาพจิต (Normality as mental health) หมายถึง บุคคลที่ได้รับการประเมินว่าไม่มีอาการป่วยทางจิตเป็นบุคคลปกติ ซึ่งเป็นมุมมองที่ใช้ในการแพทย์
2. ความปกติคือ พฤติกรรมของคนโดยเฉลี่ย (Normality as average) หมายถึง บุคคลที่มีลักษณะตรงกับประชากรส่วนใหญ่ในสังคมที่บุคคลนั้นดำรงชีวิตอยู่เป็นบุคคลปกติ
3. ความปกติคือ การปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม (Normality as ideal social function) หมายถึง บุคคลที่มีพฤติกรรมเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ในสังคมที่บุคคลนั้นๆ อยู่อาศัย

Bridges (1951) กล่าวว่า ความปกติแบ่งได้เป็น 2 มุมมอง ดังนี้

1. มุมมองที่เป็นมาตรฐาน (normative conceptions) มองว่าความปกติเป็นการทำงานที่สมบูรณ์แบบหรือความสามารถในการปรับตัวที่ดี ซึ่งเป็นมุมมองที่มักใช้ในวงการแพทย์ แต่ความเป็นมาตรฐานจะถูกอิทธิพลโดยความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ประเมิน ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละคน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ยากที่จะให้คำจำกัดความของ คำว่า "การปรับตัวที่ดี" ให้ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป
2. มุมมองทางสถิติ (statistical conceptions) มองว่าความปกติเป็นค่ากลาง หรือเป็น "ค่าเฉลี่ย" ของกลุ่ม ซึ่งเป็นมุมมองเชิงปริมาณและปราศจากอคติจากผู้ประเมินแต่ละคน ในกรณีของลักษณะนิสัย (Traits) ที่วัดได้ จะสามารถระบุความปกติได้อย่างแน่นอน แต่ในกรณีของลักษณะนิสัย (Traits) ที่ไม่สามารถวัดได้ ความปกติจะถูกระบุด้วยหลักการการวัดลักษณะที่ไม่มี (if not in fact) ดังนั้น มุมมองทางสถิติจึงเป็นหนึ่งในวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปมากที่สุด

Maslow (1970) ให้คำจำกัดความของความปกติไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. ความปกติคือ พฤติกรรมของคนโดยเฉลี่ย (average) โดยทั่วไปนักวิทยาศาสตร์และคนส่วนใหญ่จะยอมรับลักษณะที่ธรรมดาที่สุดและพบเห็นได้มากที่สุด (ความถี่สูงสุด) เพราะสังคมให้ความหมายของความปกติว่า เป็นลักษณะที่เป็นแบบแผนซึ่งคนส่วน

ใหญ่ในสังคมนั้นๆปฏิบัติโดยทั่วกัน แต่ในความหมายนี้มีข้อสังเกต คือ “ลักษณะที่เป็นค่าเฉลี่ยคือสิ่งที่น่าพึงปรารถนาหรือไม่?” เช่น งานสำรวจของ Kinsey เรื่องพฤติกรรมทางเพศที่ได้ข้อมูลดิบที่มีประโยชน์อย่างมาก แต่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงคำถามที่ว่า “ความปกติคืออะไร” ได้ (ในความหมายของความน่าพึงปรารถนา) เพราะความเจ็บป่วยและปัญหาสุขภาพทางเพศเป็นเรื่องปกติในสังคม (จากมุมมองเกี่ยวกับจิตเวชศาสตร์) ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่สิ่งที่น่าพึงปรารถนาหรือแสดงถึงสุขภาพที่ดี แต่เราต้องเรียนรู้ที่จะพูดว่าค่าเฉลี่ย เมื่อเราหมายถึงค่าเฉลี่ยจริงๆ

2. ความปกติคือ ประเพณีนิยม (tradition) คำว่า “ปกติ” มักถูกใช้ในความหมายเดียวกันกับประเพณีนิยมโดยไม่รู้ตัว ซึ่งประเพณีในที่นี้หมายถึง การกระทำที่ได้รับการยอมรับ เช่น ในยุคหนึ่งการที่ผู้หญิงใส่กางเกงไปมหาวิทยาลัย หรือจับมือกันในที่สาธารณะเป็นเรื่องไม่ปกติ แต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป การกระทำเดียวกันนี้ก็กลับเป็นที่ยอมรับได้ และไม่ถือว่าเป็นสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด ดังนั้นจะกล่าวได้ว่าความปกติในความหมายของประเพณีนิยมอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไป
3. ความปกติคือ จาริต (theological) หรือความปกติคือประเพณีนิยมทางศาสนา ซึ่งเป็นพฤติกรรม ประเพณีนิยมที่ศาสนายอมรับหรือระบุเป็นข้อควรปฏิบัติ ดังนั้นหนังสือธรรมะและคัมภีร์ทางศาสนา จึงกลายเป็นบรรทัดฐานสำหรับพฤติกรรม แต่นักวิทยาศาสตร์สนใจประเด็นนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเมื่อเทียบกับประเด็นอื่นๆ
4. ความปกติคือ ความน่าพึงปรารถนา (desirable) ในแต่ละวัฒนธรรมจะมีการให้คุณค่าการกระทำที่เรียกว่าปกติแตกต่างกันไป เช่น บางวัฒนธรรมการกินเนื้อวัวเป็นเรื่องปกติ และการกินเนื้อสุนัขถือเป็นเรื่องไม่ปกติ ขณะที่บางวัฒนธรรมการกินเนื้อสุนัขเป็นเรื่องที่ยอมรับได้และไม่ถือเป็นสิ่งผิดปกติ ซึ่ง Abraham H. Maslow (1970) ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า ควรจัดความเชื่อที่ว่า วัฒนธรรมของตนเองดีที่สุด (ethnocentrism) ออกจากการให้คำจำกัดความของความปกติ เพราะจะเป็นอุปสรรคต่อการประเมินมนุษย์ในทุกวัฒนธรรม เนื่องจากแต่ละวัฒนธรรมจะมีบรรทัดฐานของพฤติกรรมที่ปกติไม่เหมือนกัน และมักมองว่า วัฒนธรรมอื่นนอกเหนือจากวัฒนธรรมของตนเป็นสิ่งที่ผิดปกติ
5. ความปกติคือ การปรับตัวที่ดี (well adjusted) ผู้ที่ปกติ คือ ผู้ที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เขาอาศัยอยู่ได้เป็นอย่างดี เช่น เด็กที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ดี ก็จะเป็นที่ยอมรับ เป็นที่รัก และได้รับความชื่นชม ซึ่งนับเป็นเรื่องปกติ

ที่เด็กทุกคนควรจะได้ แต่มีข้อน่าสังเกต คือ การตัดสินว่าคนหนึ่งเป็นผู้ที่มี การปรับตัวดีหรือไม่ นั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมหรือกลุ่มที่คนผู้นั้นอยู่ ดังนั้น การจะบอกว่าคนหนึ่งคนปกติหรือไม่ จึงต้องดูว่าใช้กลุ่มใดเป็นเกณฑ์ เช่น กลุ่มอาชญากรอาจจะ ถือว่าผู้ที่ฆ่าคนเป็นการกระทำที่ปกติ แต่สำหรับประชาชนทั่วไปการกระทำ แบบเดียวกันเป็นเรื่องไม่ปกติ

6. ความปกติคือ การไม่ปรากฏความผิดปกติของอวัยวะต่างๆ (absence of disease) เป็นคำจำกัดความที่ให้แก่คนไข้ในโรงพยาบาล ถ้าหากแพทย์ไม่สามารถหา ความผิดปกติทางร่างกายของคนไข้ภายหลังการตรวจอย่างละเอียดได้ จะประเมินว่า คนไข้คนนั้นปกติ แม้ว่าคนไข้จะยังคงรู้สึกเจ็บปวดอยู่ก็ตาม เพราะความหมายของ แพทย์ความปกติคือ ด้วยความรู้ทางการแพทย์ที่มีอยู่ไม่สามารถค้นพบว่าเกิดความ ผิดปกติอะไรขึ้นกับคนไข้ได้

จากมุมมองและคำจำกัดความเกี่ยวกับความปกติที่ได้ศึกษามา ผู้วิจัยจึงสรุปความหมาย ของความปกติไว้ 2 มิติด้วยกัน คือ

1. มิติปกติ มองความปกติว่า เป็นคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่คนในสังคมควร จะมีหรือปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมที่บุคคลผู้นั้นอาศัยอยู่
2. มิติเจตีย์ มองความปกติว่าเป็นคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่คนส่วนใหญ่ ในสังคมมีหรือปฏิบัติ ซึ่งอาจจะเป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมหรือไม่ก็ได้

บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissism Personality)

Raskin และ Terry (1988 อ้างถึงใน พรสวรรค์ ดันโชติศรีนันท์, 2547) แนวคิดเรื่อง บุคลิกภาพแบบหลงตนเองพัฒนามาจากความผิดปกติทางบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissistic Personality Disorder) และนำมาประยุกต์ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรปกติ โดยบุคลิกภาพแบบหลงตนเองถูกจัดว่าเป็นตัวแปรที่มีความต่อเนื่อง (Continuous variable) และมีความเชื่อมโยงระหว่างความปกติและความผิดปกติ โดยจัดว่าเป็นลักษณะนิสัยหนึ่ง ของบุคลิกภาพ (Personality Trait) ซึ่งมีระดับแตกต่างกันในแต่ละบุคคล

คู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 4 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders IV หรือ DSM IV) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (narcissism) ว่าเป็นการรับรู้ว่าตนยิ่งใหญ่ ต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นและขาดความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เริ่มเป็นตั้งแต่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นและพบได้ในสภาวะแวดล้อมที่หลากหลาย ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ 5 ข้อขึ้นไป

1. มีความรู้สึกถึงความสำคัญของตนเองอย่างเกินจริง เช่น คิดว่าตนมีความสำเร็จ มีพรสวรรค์ มีความสามารถติดตัวมาแต่กำเนิดอย่างเกินความเป็นจริง คาดหวังว่าตนจะเป็นที่จดจำว่ามีความเหนือกว่าผู้อื่นโดยไม่ได้เปรียบเทียบความสำเร็จจากเกณฑ์เดียวกัน
2. หมกมุ่นกับความเพ้อฝันอย่างไม่มีขอบเขตในเรื่องของการประสบความสำเร็จ อำนาจ ความรุ่งโรจน์ ความฉลาด ความสวยงาม หรือความรักในอุดมคติ
3. มีความเชื่อว่าตนเป็นคนพิเศษ มีความโดดเด่นและสามารถเข้าใจหรือควรเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นๆ ที่พิเศษ หรือคน หรือสถาบันที่มีสถานภาพสูง
4. ต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นมากกว่าปกติ
5. มีความรู้สึกว่าตนสมควรได้รับมากกว่าสิ่งที่มีอยู่ ซึ่งเป็นการคาดหวังอย่างไม่มีเหตุผล เพื่อรักษาความชื่นชอบ หรือมักพอใจกับการรักษาหรือให้ผู้อื่นทำตามสิ่งที่ตนเองคาดหวัง
6. มีการแสวงหาประโยชน์จากความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยหาประโยชน์จากผู้อื่นเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย
7. ขาดความเห็นอกเห็นใจ โดยไม่สนใจจดจำหรือรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น
8. มักอิจฉาผู้อื่นและคิดว่าผู้อื่นก็อิจฉาตน
9. แสดงความหยิ่งยโส อวดดี สนับสนุน หรือมีพฤติกรรมหรือมีเจตคติที่ดูหมิ่นผู้อื่น

Freud (1914 อ้างถึงใน กันยารัตน์ สอาดเย็น, 2549) ได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองว่าเกิดจากสัญชาตญาณทางเพศและอิทธิพลของพ่อแม่

Freud ได้แบ่งคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคคลประเภทที่มีความผูกพันกับผู้อื่น (anaclitic type individuals)
บุคคลประเภทนี้จะแสดงความรักต่อผู้อื่น พ่อแม่ ครอบครัว และคู่สมรส
2. บุคคลประเภทที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (narcissistic type individuals)

บุคคลประเภทนี้จะแสดงความรักต่อตนเอง ตามแนวคิดของ Freud บุคคลอันเป็นที่รักของคนประเภทนี้จะมีฐานะเป็นเพียงเครื่องหมายของการแสดงว่า

- 1) ตัวเขาเองเป็นใคร
- 2) ตัวเขาเองเคยเป็นใคร
- 3) ตัวเขาเองอยากเป็นใคร
- 4) บุคคลอันเป็นที่รักคือใครบางคนที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของเขา

ซึ่งทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าคนหลงตนเองเป็นบุคคลที่มุ่งตนเองและไม่มีคามผูกพันกับผู้อื่น

Kernberg (1974 อ้างถึงใน พรสวรรค์ ดันโชติศรีนนท์, 2547) เสนอว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองเกิดจากการไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่อย่างพอเพียง หรือถูกทอดทิ้งจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูในวัยเด็กก่อนอายุ 3 ขวบ

บุคลิกภาพแบบหลงตนเองจึงได้รับการพัฒนาขึ้นมาเพื่อป้องกันตนเองจากความรู้สึกสูญเสีย ถูกทอดทิ้ง และปิดบังความโกรธแค้นที่ถูกทอดทิ้ง พัฒนาเป็นความคิดความเชื่อที่ว่าแม้แต่ตนเองเท่านั้นที่สามารถเชื่อได้และต้องมีความรักตนเองเป็นสำคัญกลไกนี้จะปรากฏจนถึงวัยผู้ใหญ่ และมีบทบาทสำคัญต่อรูปแบบการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

Millon (1981 อ้างถึงใน กันยารัตน์ สอาดเย็น, 2549) กล่าวถึง ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) ว่าความหลงตนเองเกิดจากการที่ครอบครัวให้คุณค่ากับเด็กสูงเกินไป โดยเด็กที่ถูกเลี้ยงดูอย่างคนพิเศษทำให้เกิดความคิดว่าตนเป็นที่สนใจและเป็นที่รักของพ่อแม่และบุคคลรอบตัว สิ่งเหล่านี้ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่าตนเองเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งในความเป็นจริงบุคคลรอบตัวอาจไม่คิดเช่นนั้น เด็กเหล่านี้จึงอยู่ในภาวะหลงตนเองได้

Campbell, Bosson, Goheen, Lakey, และ Kernis (2007) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองเป็นเรื่องการมีอัตมโนทัศน์ (self-concept) ที่เกินจริง และการขาดความใกล้ชิดในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

Raskin และ Terry (1988) นำเครื่องมือวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissistic Personality Inventory หรือ NPI) มาวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) โดยพบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถแบ่งองค์ประกอบได้ 7 องค์ประกอบ ได้แก่

1. การแสวงหาอำนาจ (authority)
2. การเป็นจุดสนใจ (exhibitionism)
3. ความต้องการเป็นบุคคลพิเศษหรืออยู่เหนือผู้อื่น (superiority)
4. ความต้องการได้รับสิ่งต่างๆมากกว่าที่ควรจะเป็น (entitlement)
5. การจกจวดยผลประโยชน์จากผู้อื่น (exploitiveness)
6. ความเพียงพอในตนเอง (self-sufficiency)
7. ความทะนงตน (vanity)

สรุปได้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง คือ ผู้ที่แสวงหาอำนาจสูง ต้องการเป็นจุดสนใจของผู้อื่น ต้องการอยู่เหนือผู้อื่น ต้องการได้รับสิ่งต่างๆมากกว่าที่ตนเองควรจะได้รับ และพร้อมจะจกจวดยผลประโยชน์ของผู้อื่นอยู่เสมอ ขณะเดียวกันก็มีความเพียงพอในตนเอง และทะนงตน น่าสังเกตว่าองค์ประกอบทั้ง 7 ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่กล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความม่งตนและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนอย่างชัดเจน แต่ไม่ได้กล่าวถึงความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์สูง (Hypersensitivity) อันเป็นลักษณะสำคัญอีกประการของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem)

มีผู้ให้นิยามของคำว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ไว้ดังต่อไปนี้

James, 1890 อ้างถึงใน Farnham, Greenwald, & Banaji, 1999 ให้นิยามการเห็นคุณค่าในตนเองว่าหมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง ซึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างตัวตนที่แท้จริง และตัวตนในอุดมคติ

O'Connell (2001) ให้นิยามการเห็นคุณค่าในตนเองว่าหมายถึง ความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง โดยมีความหมายใกล้เคียงกับ Self-respect Self-confidence Self-worth และ Self-regard

Baumeister (2005) ให้นิยาม การเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นการประเมินความเชื่อเกี่ยวกับคุณสมบัติของตน (Self-concept)

กล่าวโดยสรุปว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินคุณค่าของตนเอง โดยเป็นการยอมรับตนเองในทางบวกหรือลบ ซึ่งแสดงขอบเขตของการให้คุณค่าที่บุคคลมีต่อความสามารถ ความสำคัญ ความมีค่า และการประสบความสำเร็จ

บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะมีความรู้สึกอ้าใจ สนุกสนาน มีความสุข มักมองสถานการณ์ใหม่ๆ ในแง่บวก มีความคิดที่สร้างสรรค์ และมีความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อประสบผลสำเร็จในเป้าหมายที่ตั้งไว้ ยอมรับความรู้สึกทางลบโดยไม่รู้สึกอับอายหรือปฏิเสธเช่นเดียวกับความรู้สึกทางบวก ชอบที่จะเรียนรู้ความรู้และทักษะใหม่ๆ อยู่เสมอ แสวงหาและยอมรับการให้คำแนะนำจากผู้อื่น เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่บีบคั้นจะไม่ล้มเลิกความตั้งใจง่ายๆ มีทัศนคติว่าทุกปัญหามีทางแก้ มีความรับผิดชอบต่อชีวิตของตนและกล้าที่จะตัดสินใจ (O'Connell, 2001) มักจะรู้ชัดเจนว่าตนเองมีคุณสมบัติอะไรบ้าง คิดในแง่ดีกับตนเอง ตั้งเป้าหมายให้ตนเองในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของตน รู้จักที่จะให้กำลังใจตนเอง สามารถจัดการกับสถานการณ์ที่ยากลำบากและผ่านพ้นไปได้

ส่วนบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ จะรู้สึกหดหู่ หมดหวัง มีความรู้สึกด้อยกว่าผู้อื่น และไม่สามารถจัดการกับชีวิตส่วนตัว สังคม และการทำงานของตนได้ดี มักจะประเมินความสามารถของตนต่ำกว่าความเป็นจริง มีคุณค่าน้อยกว่าคนอื่น เมื่อไม่สามารถที่จะจัดการกับสถานการณ์หนึ่งได้จะปฏิเสธความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น เนื่องจากจะรู้สึกอับอายเมื่อผู้อื่นรู้ว่าตนทำไม่ได้ มักจะปกป้องตนเองด้วยอารมณ์เศร้า โกรธ หรือเจ็บปวดเมื่อมีบุคคลมาให้คำแนะนำหรือวิจารณ์ ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมากมีแนวโน้มที่จะตำหนิผู้อื่นด้วยการบอกว่าจะมีสิ่งที่เกิดพลาดเกิดขึ้นในชีวิตของบุคคลเหล่านั้น เพื่อปกปิดความรู้สึกด้อยและล้มเหลวในตนเอง (O'Connell, 2001) และมักจะมีกรอบความคิดเกี่ยวกับตนเองไม่ชัดเจน คิดไม่ดีเกี่ยวกับตนเอง มักตั้งเป้าหมายที่ไม่สมจริงหรือไม่ตั้งเป้าหมายใดๆ มักมีทัศนคติในแง่ร้ายเกี่ยวกับอนาคต จดจำเรื่องราวในอดีตในทางลบ หมกมุ่นอยู่กับอารมณ์ที่ไม่ดีของตน มักมีอารมณ์และพฤติกรรมต่อต้านเมื่อถูกวิจารณ์ ไม่สามารถให้การสนับสนุนตนเองในทางบวกได้ มักกังวลในการเข้าสังคม ท้อแท้และคิดมากเมื่อต้องเผชิญหน้ากับความล้มเหลวหรือความเครียด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Wood, Gosling, และ Potter (2007) ศึกษาความสัมพันธ์ของการประเมินความปกติกับบุคลิกภาพและสุขภาพจิต วัตถุประสงค์ของงานวิจัยในครั้งนี้ คือ การตรวจสอบความสัมพันธ์ของการประเมินความปกติกับบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ รวมทั้งสุขภาพจิตว่ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงในรูปแบบใด โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 5 การศึกษา แต่ในที่นี้จะยกมาเพียงการศึกษาที่ตรงกับความสนใจของผู้วิจัย ได้แก่

การศึกษาที่ 1

1. นำคำคุณศัพท์ที่มักถูกใช้อธิบายคนในภาษาอังกฤษจาก Saucier's common trait adjective จำนวน 500 คำ ซึ่งได้จากการให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินตนเอง โดยแบ่งคะแนนเป็น 7 ระดับ ตั้งแต่ 1 คือ ไม่ตรงอย่างยิ่ง ไปจนถึง 7 คือ ตรงอย่างยิ่ง และมีระดับ 4 อยู่ตรงกลาง คือ ไม่น่าใจ มารวมกับคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินจากพจนานุกรมอีก 25 คำ รวมได้คำศัพท์ทั้งหมด 525 คำ
2. ตรวจสอบคำคุณศัพท์ที่มีความหมายเหมือนและตรงข้ามกับคำว่า "normal" และ "average" จากเว็บไซต์ Merriam-Webster's Online Thesaurus ได้คำคุณศัพท์ทั้งหมด 12 คำ ได้แก่ average, normal, ordinary, abnormal, exceptional, extraordinary, original, remarkable, strange, unique, unusual, และ weird
3. นำคำคุณศัพท์ทั้ง 525 คำ ที่ได้จากการรวมคำในพจนานุกรมกับคำคุณศัพท์ของ Saucier มาให้คน 15 คน ประเมินว่าเป็นคำศัพท์ที่ประเมินได้หรือไม่ และควรจัดอยู่ในหมวดใดใน 13 หมวด ตั้งแต่อารมณ์ ลักษณะนิสัยและความสามารถ ไปจนถึงรูปลักษณะภายนอก เหลือคำศัพท์ทั้งสิ้น 99 คำ
4. นำคำศัพท์ 99 คำที่ได้ไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 700 คนประเมินตนเอง ได้คำที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการประเมินตนเองทั้งสิ้น 91 คำ ซึ่งคำที่มีความหมายเหมือนและตรงกันข้ามกับ normal และ average รวมอยู่ใน 91 คำนี้ทั้งหมด ยกเว้น unique จึงได้ทำการเพิ่ม unique เข้าไปในชุดคำศัพท์ด้วย รวมได้คำศัพท์ทั้งสิ้น 92 คำ จากนั้นนำคำศัพท์ทั้ง 92 คำ ไปวิเคราะห์แยกองค์ประกอบต่อไป

ผลการวิจัยพบว่าในมิติของการประเมินได้คำศัพท์ออกมา 5 องค์ประกอบ โดยที่ 2 องค์ประกอบแรกจะเกี่ยวข้องกับความโดดเด่นหรือความไม่ปกติที่น่าพึงปรารถนา และ 3 องค์ประกอบต่อมาจะเกี่ยวข้องกับความแปลกหรือความไม่ปกติที่ไม่น่าพึงปรารถนา ในมิติของคำคุณศัพท์ที่ใช้ประเมินความปกติได้คำศัพท์ 4 คำ คือ unique (เอกลักษณ์) และ average (เฉลี่ย) ซึ่งอยู่ในองค์ประกอบของการรับรู้ความเป็นเอกลักษณ์ (perceived uniqueness) กับ normal (ปกติ) และ strange (แปลก) ซึ่งอยู่ในองค์ประกอบของการรับรู้ความปกติ (perceived normality)

การศึกษาที่ 3

ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองด้วยคำคุณศัพท์ในมิติการประเมินความปกติ 4 คำ ที่ได้จากการศึกษาที่ 1 โดยคะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปจนถึง 5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำมาตรวัดความต้องการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ ซึ่งคะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เช่นเดียวกัน

ผลการวิจัยพบว่าการประเมินความปกติมีความสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ ซึ่งกล่าวได้ว่าบุคคลที่รู้สึกว่าคุณภาพไม่ปกติหรือแปลก จะมีความต้องการที่จะพัฒนาบุคลิกภาพของพวกเขาสูงด้วยเช่นกัน

การศึกษาที่ 4

ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองด้วยมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต (The five-item Satisfaction With Life Scale) และมาตรวัดภาวะซึมเศร้า (A 20-item version of the Center of Epidemiological Studies Depression Scale) ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 1 คือ ไม่เคยเลยในอาทิตย์ที่ผ่านมา จนถึง 5 คือ ป่อยครั้งหรือทุกครั้ง

ผลการวิจัยพบว่า

ในมุมมองที่ว่าความปกติคือสุขภาพจิต (Normality as mental health) การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) และสัมพันธ์ทางลบกับภาวะซึมเศร้า (depression) ซึ่งตรงกันกับการรับรู้เอกลักษณ์ที่สัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในชีวิตและสัมพันธ์ทางลบกับภาวะซึมเศร้า

ในมุมมองที่ว่าความปกติคือพฤติกรรมของคนโดยเฉลี่ย (Normality as average) เมื่อทำการคำนวณค่ากลางของคำคุณศัพท์แต่ละคำของ Saucier (2007) และคำคุณศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความปกติ พบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกอย่างสูง ($r = .84$) ระหว่างค่ากลางของคำคุณศัพท์เหล่านั้นกับการประเมินความปกติ และพบความสัมพันธ์ที่ต่ำกว่ามาก ($r = .39$)

ในการประเมินความเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งผลดังกล่าวชี้แนะว่าลักษณะนิสัยที่ได้รับการยอมรับหรือไม่ยอมรับมากที่สุด (เช่น รักษาสัจจะ, รับผิดชอบ, ซื่อสัตย์, สะอาด และไม่โหดร้าย, ชอบความรุนแรงและใจ) มีแนวโน้มที่จะสัมพันธ์กับการประเมินความปกติมากที่สุด แต่ลักษณะนิสัยที่ได้รับการยอมรับนั้นบ่งบอกถึงระดับความสัมพันธ์กับการประเมินความเป็นเอกลักษณ์ได้น้อยกว่า

การศึกษาที่ 5

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับบุคลิกภาพ ในแต่ละเพศซึ่งมีช่วงอายุต่างกัน โดยเก็บข้อมูลจากบุคคลที่เข้าไปตอบแบบวัดในเว็บไซต์ <http://www.outofservice.com>

ผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่รับรู้ว่าคุณจะไม่รู้สึกหรือรู้สึกน้อยกว่าตนมีภาวะซึมเศร้าและจะมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

สรุปได้ว่าการรับรู้ว่าคุณปกติมีความสัมพันธ์สูงกับความพึงพอใจในชีวิต และการเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความสัมพันธ์ต่ำในภาวะซึมเศร้า (depression)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมคำคุณศัพท์ภาษาไทยที่ใช้ในการอธิบายบุคลิกภาพของบุคคล
2. เพื่อศึกษารูปแบบของการประเมินความปกติ
3. เพื่อศึกษามุมมองของการประเมินความปกติ ความผิดปกติ ลักษณะโดยเฉลี่ย และลักษณะเอกลักษณ์
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิต ระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษา ได้แก่
 - 2.1 การประเมินความปกติ แบ่งเป็น 2 มิติ คือ
 - มิติที่ 1 การประเมินความปกติโดยภาพรวม
 - มิติที่ 2 การประเมินลักษณะที่บ่งบอกความปกติ ได้แก่
 - ด้านความสามารถ ด้านลักษณะนิสัย ด้านอารมณ์
 - ด้านคุณธรรม และด้านรูปลักษณ์ภายนอก
 - 2.2 การเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 2.3 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แบ่งเป็น 8 องค์ประกอบ คือ
 - องค์ประกอบที่ 1 อำนาจ
 - องค์ประกอบที่ 2 ความเหนือกว่า
 - องค์ประกอบที่ 3 ความสามารถในการพึ่งตนเอง
 - องค์ประกอบที่ 4 การแสวงหาผลประโยชน์
 - องค์ประกอบที่ 5 การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่
 - องค์ประกอบที่ 6 การชอบแสดงออก
 - องค์ประกอบที่ 7 ความทะนงตัว
 - องค์ประกอบที่ 8 การหวั่นไหวมากกว่าปกติ
3. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการประเมินความปกติของนิสิต ระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การประเมินความปกติ หมายถึง การประเมินคุณลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคล โดยเปรียบเทียบกับบรรทัดฐานของสังคมที่บุคคลนั้นอยู่อาศัย โดยประเมินจาก 2 ส่วน ดังนี้

1.1 การประเมินความปกติโดยรวม หมายถึง การประเมินภาพรวมของบุคคล โดยเปรียบเทียบกับบรรทัดฐานของสังคมที่บุคคลนั้นอยู่อาศัย

1.2 การประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ หมายถึง การประเมินคุณลักษณะของบุคคล โดยเปรียบเทียบกับบรรทัดฐานของสังคมที่บุคคลนั้นอยู่อาศัย จากคุณลักษณะ 5 ด้าน คือ ความสามารถของบุคคล คุณธรรม/จริยธรรม รูปลักษณ์ ภายนอก ลักษณะนิสัย และอารมณ์

2. การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินคุณค่าของตนเอง โดยเป็นการยอมรับตนเองในทางบวกหรือลบ ซึ่งแสดงขอบเขตของการให้คุณค่าที่บุคคลมีต่อความสามารถ ความสำคัญ ความมีคุณค่า และการประสบความสำเร็จ

3. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง หมายถึง การประเมินการรับรู้อัตมโนทัศน์ที่เกินจริงของตนเอง ซึ่งประเมินใน 8 องค์ประกอบ ได้แก่ อำนาจ ความเหนือกว่า ความสามารถในการพึ่งตนเอง การแสดงผลประโยชน์ การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ การชอบแสดงออก ทะนงตน และการหวั่นไหวมากกว่าปกติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแหล่งข้อมูลที่รวบรวมคำคุณศัพท์ภาษาไทยที่ใช้ในการอธิบายบุคลิกภาพ เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไปในอนาคต
2. ทราบมุมมองในการประเมินความปกติของคนในสังคมไทย
3. ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

การออกแบบการวิจัย

รูปแบบของการวิจัยเป็นการศึกษาเชิงสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างตัวแปร 3 ตัวแปร คือ การประเมินความปกติ แบ่งเป็น 2 ด้านได้แก่ การประเมินความปกติโดยรวม และการประเมินลักษณะที่บ่งบอกความปกติ การเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแบ่งเป็น 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเหนือกว่า ความสามารถในการพึ่งตนเอง การแสวงหาผลประโยชน์ การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ การชอบแสดงออก ความทะนงตัว และการหวั่นไหวมากกว่าปกติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 200 คน เป็นชาย 50 คนและหญิง 150 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย มาตรฐานประเมินความปกติ มาตรฐานวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรฐานและขั้นตอนการพัฒนามาตรดังต่อไปนี้

1. มาตรฐานประเมินความปกติ

เป็นมาตรฐานที่ใช้ประเมินความปกติ ที่ผู้วิจัยพัฒนาร่วมกับ นางสาวปัทมาชนิต นันตติกุล และนายศาสตรา ชูวัฒนานุรักษ์ จำนวน 85 ข้อกระทง แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ มาตรฐานประเมินความปกติโดยรวม จำนวน 12 ข้อกระทง ประกอบด้วย 2 มิติ คือ มิติปกติและมิติเจตีย์ และ มาตรฐานประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ จำนวน 73 ข้อกระทง ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ความสามารถของบุคคล คุณธรรม/จริยธรรม รูปลักษณ์ภายนอก ลักษณะนิสัย และอารมณ์ โดยมีผู้เชี่ยวชาญศาสตร์ ดร.ศันนางค์ มณีศรี อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ตรวจสอบและแก้ไขความถูกต้อง

1.1 ขั้นตอนการพัฒนามาตรฐานประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ

1. ให้นิสิตคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 3800314 การทดสอบและการวัดทางจิตวิทยา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 114 คน ค้นหาและคัดเลือกคำศัพท์ที่สามารถใช้อธิบายลักษณะของบุคคลได้ จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 โดยคัดเลือกคำศัพท์ชนิดคำวิเศษณ์ และคำกริยาเป็นหลัก รวมทั้งคำศัพท์ประเภทอื่นๆที่สามารถอธิบายลักษณะของบุคคลได้ เช่น คำนาม ภาษาปาก และคำนาม แต่จะละเว้นคำศัพท์ชนิด กากพย์ กลอน โคลง ฉันท์ แบบเรียน ภาษาถิ่น บาลี-สันสกฤต และภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเป็นคำศัพท์ที่เข้าใจได้ยาก ไม่น่าเคย และไม่ค่อยใช้ในชีวิตประจำวัน และให้จัดประเภทของคำศัพท์ที่คัดเลือกออกเป็น 5 ประเภท คือ ความสามารถของบุคคล คุณธรรม/จริยธรรม รูปลักษณ์ภายนอก ลักษณะนิสัย และอารมณ์ ซึ่งคำศัพท์ 1 คำ สามารถระบุได้มากกว่า 1 ประเภทได้ เนื่องจากคำศัพท์ในภาษาไทย 1 คำ มีความหมายที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริบททางภาษาที่ใช้ เช่น คำว่า "ลั้งเล" อาจจะเป็นได้ทั้งลักษณะนิสัยและอารมณ์ หรือคำว่า "ดู" อาจจะเป็นได้ทั้งลักษณะนิสัยและรูปลักษณ์ภายนอก จึงไม่สามารถที่จะบังคับให้คำศัพท์ 1 คำ อยู่ในกลุ่มคำเพียง 1 ประเภทได้

ลักษณะนิสัย	หมายถึง	คำที่มีลักษณะค่อนข้างคงทนถาวร
คุณธรรม/จริยธรรม	หมายถึง	คำที่แสดงความดีใจเป็นลักษณะของมโนธรรม
รูปลักษณ์ภายนอก	หมายถึง	คำที่แสดงถึงลักษณะภายนอกที่มองเห็นได้ทั้งหมด

ความสามารถของบุคคล	หมายถึง	ค่าที่แสดงถึงลักษณะที่ได้จากการเรียนรู้หรือพรสวรรค์
อารมณ์	หมายถึง	ค่าที่มีลักษณะเกิดขึ้นเป็นการชั่วคราวในสถานการณ์หนึ่งๆ

2. ตรวจสอบคำศัพท์ทั้งหมดที่ได้จากพจนานุกรม และทำการตรวจสอบความเหมาะสมของคำในแต่ละประเภท ในกรณีที่คำศัพท์ไม่สามารถอธิบายลักษณะของบุคคลได้ผู้วิจัยจะคัดคำศัพท์นั้นออก ในกรณีที่คำศัพท์ถูกจัดอยู่ผิดประเภทหรือไม่สอดคล้องกับคำศัพท์คำอื่นๆในประเภทนั้นๆ ผู้วิจัยได้จัดคำศัพท์คำนั้นให้อยู่ในกลุ่มประเภทที่ถูกต้อง ได้คำศัพท์ จำนวน 2,588 คำ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ

ประเภทคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ความสามารถของบุคคล	344	13.29
คุณธรรม/จริยธรรม	197	7.61
รูปลักษณะภายนอก	563	21.75
ลักษณะนิสัย	1,004	38.79
อารมณ์	480	18.55
รวม	2,588	100.00

3. ให้นิสิตในรายวิชาการทดสอบและการวัดทางจิตวิทยา จัดหมวดของคำศัพท์ทั้ง 2,588 คำเป็น 4 หมวด คือ คำที่แสดงถึงคุณลักษณะโดยปกติของคนในสังคม (Normal) คำที่แสดงถึงคุณลักษณะที่ไม่ปกติของคนในสังคม (Abnormal) คำที่แสดงถึงคุณลักษณะโดยเฉลี่ยของคนในสังคม (Average) และคำที่แสดงถึงคุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ในสังคม (Unique) ดังแสดงในตารางที่ 2

คุณลักษณะโดยปกติ	หมายถึง	ลักษณะที่คนในสังคมควรจะเป็น เช่น ดี หรือลักษณะที่คนโดยปกติมี เช่น ขวยเขิน
------------------	---------	---

คุณลักษณะที่ไม่ปกติ	หมายถึง	ลักษณะที่คนในสังคมไม่ควรจะมี หรือคนที่มีลักษณะเหล่านี้ไม่เป็นที่พึงปรารถนาในสังคม เช่น ใจทมิฬ
คุณลักษณะโดยเฉลี่ย	หมายถึง	ลักษณะที่คนส่วนใหญ่ในสังคมมี โดยไม่ต้องคำนึงว่าลักษณะนั้นๆจะดีหรือไม่ เช่น กังวล
คุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์	หมายถึง	ลักษณะที่เด่นขึ้นมาจากคนทั่วไปในสังคม ซึ่งอาจจะดีหรือไม่ดีก็ได้ เช่น อัศจรรย์ะ ปากแเบะ

ตารางที่ 2

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำและหมวดของคำ

รายการ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
1. ความสามารถ		
ปกติ	90	26.16
ไม่ปกติ	57	16.57
เฉลี่ย	75	21.80
เอกลักษณ์	122	35.47
รวม	344	100.00
2. คุณธรรม/จริยธรรม		
ปกติ	40	20.30
ไม่ปกติ	44	22.34
เฉลี่ย	80	40.61
เอกลักษณ์	33	16.75
รวม	197	100.00
3. รูปลักษณ์ภายนอก		
ปกติ	91	16.16
ไม่ปกติ	100	17.76
เฉลี่ย	204	36.23
เอกลักษณ์	168	29.84
รวม	563	100.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
4. ลักษณะนิสัย		
ปกติ	134	13.35
ไม่ปกติ	328	32.67
เฉลี่ย	360	35.86
เอกลักษณ์	182	18.13
รวม	1,004	100.00
5. อารมณ์		
ปกติ	56	11.67
ไม่ปกติ	153	31.88
เฉลี่ย	180	37.50
เอกลักษณ์	91	18.96
รวม	480	100.00

4. ตรวจสอบคำศัพท์ทั้งหมดที่นิสิตจัดหมวดมาอีกครั้ง โดยตรวจสอบความเข้ากันได้ของคำในแต่ละหมวด ในกรณีที่คำศัพท์ถูกจัดอยู่ผิดหมวดหรือไม่สอดคล้องกับคำศัพท์คำอื่นๆ ในหมวดนั้นๆ ผู้วิจัยย้ายคำศัพท์คำนั้นไปยังหมวดที่ถูกต้อง ซึ่งยังคงมีคำศัพท์ จำนวน 2,588 คำ ดังเดิม ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ

ประเภทคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ปกติ	411	15.88
ไม่ปกติ	899	34.74
เฉลี่ย	682	26.35
เอกลักษณ์	596	23.03
รวม	2,588	100.00

5. นำคำศัพท์ที่จัดหมวดเรียบร้อยแล้วให้ชนิดในรายวิชาการทดสอบและการวัดทางจิตวิทยา จัดกลุ่มคำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเหมือนกันไว้ด้วยกัน และให้ชนิดเลือกคำศัพท์หนึ่งคำที่เข้าใจได้ง่าย มีความหมายครอบคลุมคำอื่นๆในกลุ่ม และเป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไปในปัจจุบัน เป็นคำหลักของกลุ่มความหมายนั้น

6. ตรวจสอบความเข้ากันได้ของคำในแต่ละกลุ่มความหมาย ในกรณีที่คำศัพท์มีกลุ่มความหมายซ้ำกัน หรือไม่สอดคล้องกับคำศัพท์คำอื่นๆในกลุ่มความหมายนั้นๆ ผู้วิจัยย้ายคำศัพท์คำนั้นไปยังกลุ่มความหมายที่ถูกต้อง ซึ่งยังคงมีคำศัพท์ จำนวน 2,588 คำ ดังเดิม

7. นำคำศัพท์ที่จัดกลุ่มตามความหมายแล้ว จำนวน 2,588 คำ มาคัดกรองคำศัพท์ที่มีความหมายซ้ำซ้อนหรือใกล้เคียงออก ได้คำศัพท์ จำนวน 1,622 คำ เนื่องจากในคำศัพท์ทั้ง 1,622 คำที่เหลืออยู่ยังมีคำศัพท์ที่เข้าใจได้ยากและไม่คุ้นเคย เช่น คำว่า “กินน้ำตา” จึงคัดคำศัพท์เหล่านั้นออกและได้คำศัพท์ จำนวนทั้งสิ้น 987 คำ

8. ตัดคำศัพท์ที่ซ้ำกันระหว่างหมวดและประเภทออก เนื่องจากในการจัดกลุ่มตามประเภทและตามหมวดนั้น คำศัพท์ 1 คำ สามารถอยู่ได้มากกว่า 1 ประเภทหรือ 1 หมวด ทำให้มีคำศัพท์ซ้ำกัน จึงตัดให้คำศัพท์แต่ละคำอยู่ใน 1 ประเภท และ 1 หมวดเท่านั้น จึงเหลือคำศัพท์จำนวน 925 คำ ดังแสดงในตารางที่ 4 และ 5

ตารางที่ 4

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ

ประเภทคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ความสามารถของบุคคล	105	11.35
คุณธรรม/จริยธรรม	55	5.95
รูปลักษณ์ภายนอก	221	23.89
ลักษณะนิสัย	454	49.08
อารมณ์	90	9.73
รวม	925	100.00

ตารางที่ 5

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ

ประเภทคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ปกติ	133	14.38
ไม่ปกติ	301	32.54
เฉลี่ย	242	26.16
เอกลักษณ์	249	26.92
รวม	925	100.00

9. นำคำศัพท์ 925 คำที่ได้มาสร้างแบบวัดความคุ้นเคยในคำศัพท์ เพื่อค้นหาคำศัพท์ที่คนทั่วไปใช้ในการอธิบายคุณลักษณะของบุคคล และเป็นที่น่าสนใจตรงกัน และนำไปใช้สร้างมาตรประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกถึงความปกติต่อไป โดยแบ่งคำศัพท์ 925 คำที่ได้ เป็น 5 ส่วน เท่าๆกันโดยสุ่ม แต่ละส่วนประกอบด้วยคำศัพท์ทั้ง 5 ประเภท คือ ความสามารถของบุคคล คุณธรรม/จริยธรรม รูปลักษณะภายนอก ลักษณะนิสัย และอารมณ์ และนำมาสร้างแบบวัดความคุ้นเคยในคำศัพท์ 5 ชุด ชุดละ 185 ข้อกระทงโดยให้ผู้ตอบตอบว่ามีความคุ้นเคยกับคำศัพท์นั้นมากน้อยเพียงใด และให้ระบุความคิดเห็นลงบนมาตราประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน

1	หมายถึง	ไม่คุ้นเคย
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่คุ้นเคย
3	หมายถึง	คุ้นเคยและไม่คุ้นเคยพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างคุ้นเคย
5	หมายถึง	คุ้นเคย

10. นำแบบวัดความคุ้นเคยทั้ง 5 ชุด ชุดละ 5 ฉบับ รวม 25 ฉบับ ไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ประเมิน โดยแต่ละชุดจะมีผู้ประเมิน ดังนี้

10.1 นิสิตระดับปริญญาตรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 1 คน

10.2 นิสิตระดับปริญญาโท คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน

10.3 นิสิตระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ เอกภาษาไทย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 1 คน

11. นำข้อมูลดิบที่ได้มาประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows version 15.0 โดยนำข้อกระทงจากทั้ง 5 ชุด มารวมกันเป็น 925 ข้อดั้งเดิม แล้วมาทำการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงในเชิงความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินค่า (Inter-rater reliability) จากค่าเฉลี่ยของความคุ้นเคย

12. คัดเลือกเฉพาะข้อกระทงที่มีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินมากกว่าหรือเท่ากับ 4.5 คะแนน ได้ข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 416 คำ ดังแสดงในตารางที่ 6 และ 7

ตารางที่ 6

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ

ประเภทคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ปกติ	65	15.63
ไม่ปกติ	133	31.97
เฉลี่ย	124	29.81
เอกลักษณ์	94	22.60
รวม	416	100.00

ตารางที่ 7

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคำ

ประเภทคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ความสามารถของบุคคล	49	11.78
คุณธรรม/จริยธรรม	24	5.77
รูปลักษณะภายนอก	92	22.12
ลักษณะนิสัย	211	50.72
อารมณ์	40	9.62
รวม	416	100.00

13. นำคำศัพท์ จำนวน 416 คำที่ได้จากการวัดความคุ้นเคย ไปสร้างแบบประเมินบุคลิกภาพของตนเอง โดยให้ผู้ตอบประเมินว่าคำศัพท์นั้นตรงกับลักษณะของตนเองมากน้อยเพียงใด โดยระบุความคิดเห็นลงบนมาตราประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน จาก 1 หมายถึง ไม่ตรง จนถึง 5 หมายถึง ตรง หากไม่สามารถประเมินตนเองตามคำศัพท์นั้นได้ให้ระบุลงในช่อง “ไม่สามารถประเมินได้” ในการวิเคราะห์มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1	หมายถึง	ไม่ตรง
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่ตรง
3	หมายถึง	ตรงและไม่ตรงพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างตรง
5	หมายถึง	ตรง
0	หมายถึง	ไม่สามารถประเมินได้

14. นำแบบประเมินบุคลิกภาพของตนเองที่สร้างจากคำคุณศัพท์ 416 คำ ไปเก็บข้อมูลกับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี จำนวน 300 คน ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในแบบประเมินบุคลิกภาพ จำแนกตามข้อมูลทั่วไป (N = 300)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	88	29.33
หญิง	211	70.33
ไม่ระบุ	1	0.34
รวม	300	100.00

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2. อายุ (ปี)		
16	3	1.00
17	1	0.33
18	23	7.67
19	90	30.00
20	87	29.00
21	64	21.33
22	26	8.67
23	5	1.67
26	1	0.33
รวม	300	100.00
3. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1	45	15.00
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2	133	44.33
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3	47	15.67
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4	58	19.33
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 5	8	2.67
ไม่ระบุ	9	3.00
รวม	300	100.00
4. คณะ		
วิศวกรรมศาสตร์	34	11.33
อักษรศาสตร์	9	3.00
วิทยาศาสตร์	30	10.00
รัฐศาสตร์	7	2.33
สถาปัตยกรรมศาสตร์	5	1.67
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	50	16.67
ครุศาสตร์	14	4.67

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. คณะ (ต่อ)		
นิเทศศาสตร์	5	1.67
เศรษฐศาสตร์	2	0.67
ทันตแพทยศาสตร์	3	1.00
นิติศาสตร์	16	5.33
สหเวชศาสตร์	8	2.67
จิตวิทยา	104	34.67
สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา	3	1.00
ไม่ระบุ	19	3.33
รวม	300	100.00

15. นำข้อมูลดิบที่ได้มาวิเคราะห์แยกองค์ประกอบประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows version 15.0 เลือกกำหนดองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบแทนการสกัดองค์ประกอบ และเลือกวิธีหมุนแกนด้วยวิธี Orthogonal แบบ Varimax ที่ละประเภท จนครบทั้ง 5 ประเภทของคุณลักษณะ

16. คัดเลือกเฉพาะคำศัพท์ที่มีน้ำหนักบรรจุไม่ต่ำกว่า .3 ในแต่ละองค์ประกอบที่ตรงกับมิติที่ถูกต้องของแต่ละประเภท ได้คำศัพท์ที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 73 คำ ประกอบด้วย มิติความสามารถ จำนวน 17 ข้อ มิติคุณธรรม/จริยธรรม จำนวน 7 ข้อ มิติรูปลักษณ์ภายนอก จำนวน 22 ข้อ มิติลักษณะนิสัย จำนวน 22 ข้อ และมิติอารมณ์ จำนวน 5 ข้อ ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ 9-13

ตารางที่ 9

จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านความสามารถที่ผ่านการคัดเลือก

ข้อ	คำศัพท์	น้ำหนักบรรจุ
13	ปราดเปรื่อง	.67
37	เก่ง	.66
46	หัวไว	.65
42	คล่องแคล่ว	.63
14	พรสวรรค์	.62
45	สามารถ	.59
39	เพียบพร้อม	.59
8	เจียบแหลม	.58
41	แข็งแกร่ง	.53
18	ล้ำลึก	.51
16	หัวหมอบ	.49
15	หัวเรียวหัวแรง	.48
38	เกียรติ	.45
44	ประณีต	.42
17	หูไวตาไว	.40
43	ที่รัก	.37
23	ความรู้ลึกซึ้ง	.32

ตารางที่ 10

จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านรูปลักษณะภายนอกที่ผ่านการคัดเลือก

ข้อ	คำศัพท์	น้ำหนักบรรจุ
24	งาม	.65
83	จัมลัม	.61
80	ไพเราะ	.60
84	นุ่มนวล	.60
90	อ่อนแอ	.57
92	สดใส	.55
77	เสียงหวาน	.55
86	รวดเร็ว	.54
85	บอบบาง	.52
37	หฐ, หฐหธา	.52
79	ได้สัดส่วน	.52
18	เฉียว	.52
29	ดารา	.51
91	ทันสมัย	.48
23	กุลสตรี	.48
89	หน้าอ่อน	.46
51	คึกคัก	.40
78	แข็งแรง	.39
9	พอไปวัดไปวาได้	.36
10	พอมืออันจะกิน	.34
27	ช้อนรูป	.33
87	สุภาพชน	.31

ตารางที่ 11

จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านลักษณะนิสัยที่ผ่านการคัดเลือก

ข้อ	คำศัพท์	น้ำหนักบรรจุ
204	รับผิดชอบ	.58
191	เป็นการเป็นงาน	.57
202	มุ่งมั่น	.57
203	ระเบียบ	.54
98	ใจถึง	.53
195	กระตือรือร้น	.51
207	สุขภาพ	.50
211	สะอาด	.47
205	ละเอียด	.46
116	ละเอียดอ่อน	.46
193	เสมอต้นเสมอปลาย	.43
97	ใจแข็ง	.43
190	เข้าตามตรอกออกตามประตู	.43
208	อ่อนโยน	.42
189	เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม	.42
210	ใจกว้าง	.40
206	สงสาร	.34
113	ปากร้ายใจดี	.33
201	ปิดทองหลังพระ	.33
200	ปราณี	.33
209	อิสระ	.32
197	ซึ้งซึ้ง	.32

ตารางที่ 12

จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านอารมณ์ที่ผ่านการคัดเลือก

ข้อ	คำศัพท์	น้ำหนักบรรจุ
38	รื่นเริง	.84
39	สนุกสนาน	.82
37	ภูมิใจ	.70
40	อบอุ่น	.65
36	แจ่มใส	.63

ตารางที่ 13

จำนวนข้อกระทงและน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงด้านคุณธรรม/จริยธรรมที่ผ่านการคัดเลือก

ข้อ	คำศัพท์	น้ำหนักบรรจุ
20	คนดี	.70
22	ซื่อสัตย์	.68
23	ยุติธรรม	.67
19	ใจบุญ	.67
21	จงรักภักดี	.65
18	ใจดี	.64
24	รักษาคำพูด	.57

เมื่อจำแนกคำศัพท์ตามหมวดของคำ 4 หมวด ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 14 และเมื่อจำแนกคำศัพท์ตามคุณลักษณะ 5 ด้าน ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 14

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามหมวดของคำ

หมวดของคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ปกติ	52	71.23
ไม่ปกติ	2	2.74
เฉลี่ย	2	2.74
เอกลักษณะ	17	23.29
รวม	73	100.00

ตารางที่ 15

จำนวนคำคุณศัพท์ แยกตามประเภทของคุณลักษณะ

คุณลักษณะ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
ความสามารถของบุคคล	17	23.29
คุณธรรม/จริยธรรม	7	9.59
รูปลักษณะภายนอก	22	30.14
ลักษณะนิสัย	22	30.14
อารมณ์	5	6.85
รวม	73	100.00

17. นำคำศัพท์ 73 คำมาสร้างเป็นข้อกระทงของมาตรฐานประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอก
ความปกติ (ดูภาคผนวก ก) และหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของมาตรฐานย่อยแต่ละด้าน ได้ผลการ
วิเคราะห์ดังนี้

ความสามารถ	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85
คุณธรรม/จริยธรรม	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .78
รูปลักษณะภายนอก	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86
ลักษณะนิสัย	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84
อารมณ์	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80

1.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรประเมินความปกติโดยรวม

1. สร้างแบบระลีกคำคุณศัพท์ที่ใช้ประเมินความปกติและความไม่ปกติ ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1.1 นำคำคุณศัพท์ที่ได้จากการศึกษาการประเมินความปกติของ Wood, Gosling, และ Potter (2007) จำนวน 4 คำ คือ normal, abnormal, weird, และ strange มาแปลเป็นภาษาไทย ได้ว่า ปกติ ผิดปกติ พิลึก และแปลก ตามลำดับ รวมกับคำคุณศัพท์อีก 2 คำ คือ ธรรมดา และทั่วไป จากแนวคิดความปกติคือค่าเฉลี่ย ของ Wood, Gosling, และ Potter (2007) เอง รวมจำนวนทั้งสิ้น 6 คำ ไปให้ผู้ตอบประเมินว่าสามารถประเมินความปกติหรือไม่ปกติของบุคคลในสังคมได้หรือไม่ โดยระบุนึกความคิดเห็นเป็น 2 ช่วงคะแนน คือ ประเมินได้และประเมินไม่ได้

1.2 ให้ผู้ตอบระลีกคำศัพท์ที่บ่งบอกถึงการประเมินความปกติและไม่ปกติของบุคคลในสังคมนอกเหนือจากคำศัพท์ในข้อข้างต้นและระบุลงในช่องว่างเท่าที่จะระลีกได้

2. นำแบบระลีกคำคุณศัพท์ที่สร้างไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจริง จำนวน 30 คน

3. นำข้อมูลดิบที่ได้มาหาความถี่ของคำศัพท์ที่ระลีกได้

4. ตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ที่ระลีกได้กับพจนานุกรมว่ามีระบุอยู่ในพจนานุกรมหรือไม่ โดยคำศัพท์ที่ไม่มีความหมายตามพจนานุกรมจะถูกคัดออก และคำศัพท์ที่มีความหมายตามพจนานุกรมจะคัดเลือกเฉพาะคำที่มีความหมายในเชิงการประเมินความปกติหรือไม่ปกติของบุคคลเท่านั้น ซึ่งได้คำคุณศัพท์ จำนวน 6 คำ ได้แก่ พิกล ไม่ปกติ เฉลี่ย ประหลาด เพี้ยน วิปริต

5. นำคำคุณศัพท์ทั้ง 12 คำ ได้แก่ ปกติ ผิดปกติ พิลึก แปลก ธรรมดา ทั่วไป พิกล ไม่ปกติ เฉลี่ย ประหลาด เพี้ยน และวิปริต มาสร้างมาตรประเมินความปกติโดยรวม โดยให้ผู้ตอบตอบว่าคำศัพท์นั้นตรงกับลักษณะของผู้ตอบมากน้อยเพียงใด โดยระบุนึกความคิดเห็นลงบนมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1	หมายถึง	ไม่ตรง
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่ตรง
3	หมายถึง	ตรงและไม่ตรงพอๆกัน

4 หมายถึง ค่อนข้างตรง

5 หมายถึง ตรง

6. นำมาตรวจประเมินความปกติโดยรวมที่สร้างไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจริง จำนวน 30 คน

7. นำข้อมูลดิบที่ได้มาประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows version 15.0 โดยนำข้อกระทงทั้ง 12 ข้อ มาทำการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้เท่ากับ .91

2. มาตรฐานวัดความหลงตนเอง

เป็นมาตรวัดระดับความหลงตนเอง พัฒนาโดยนางสาวธันยธร อนันต์วิโรจน์ นางสาวผกาทิพย์ ชันติพงศ์ นางสาววันวิสาข์ เอกกรณ์พงศ์ และนางสาวหยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณางค์ มณีศรี มาตรฐานนี้ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ อำนาจ ความเหนือกว่า ความสามารถในการพึ่งตนเอง การแสวงหาผลประโยชน์ การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ การชอบแสดงออก ความทะนงตัว การหัวน้ใจมากกว่าปกติ รวมจำนวน 48 ข้อกระทง องค์ประกอบละ 6 ข้อกระทง เป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของมาตรเท่ากับ .93 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของมาตรย่อยดังนี้

อำนาจ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75
ความเหนือกว่า	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87
ความสามารถในการพึ่งตนเอง	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88
การแสวงหาผลประโยชน์	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .78
การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76
การชอบแสดงออก	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86
ความทะนงตัว	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82
การหัวน้ใจมากกว่าปกติ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75

3. มาตรการวัดระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง

เป็นมาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง พัฒนาโดยนางสาวสิรินรัตน์ ศรีสวัสดิ (2548) นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัคณางค์ มณีศรี มาตรการนี้ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 24 ข้อกระทง เป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วงคะแนน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของมาตรเท่ากับ .84 ให้ผู้ตอบระบุว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ให้ประเมิน มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	หมายถึง	เห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือจากรองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต ผู้สอนวิชาการปรับพฤติกรรม และอาจารย์ชวัลณัฐ เหล่าพูนพัฒน์ ผู้สอนวิชามนุษยสัมพันธ์ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลแบบสอบถามในเวลาเรียน

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามแก่นิสิต จำนวน 250 ฉบับ ประกอบด้วย มาตรการประเมินความปกติ แบบทดสอบบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissism personality) มาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ได้จำนวนแบบสอบถามคืนจำนวน 209 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่มีข้อมูลสมบูรณ์จำนวน 200 ฉบับ ซึ่งจะใช้วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคำนวณทางสถิติ SPSS for Windows version 15.0 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment) ระหว่าง 4 ตัวแปร ได้แก่ การประเมินความปกติโดยรวม การประเมินลักษณะที่บ่งบอกความปกติ การเห็นคุณค่าในตนเอง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 200 คน ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ($N = 200$)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	50	25.00
หญิง	150	75.00
รวม	200	100.00
2. อายุ (ปี)		
18	30	15.00
19	62	31.00
20	58	29.00
21	42	21.00
22	7	3.50
23	1	0.50
รวม	200	100.00

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1	79	39.50
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2	56	28.00
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3	45	22.50
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4	19	9.00
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 5	1	0.50
รวม	200	100.00
4. คณะ		
วิศวกรรมศาสตร์	3	1.50
อักษรศาสตร์	2	1.00
วิทยาศาสตร์	20	10.00
รัฐศาสตร์	14	7.00
สถาปัตยกรรมศาสตร์	3	1.50
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	12	6.00
เศรษฐศาสตร์	1	0.50
แพทยศาสตร์	24	12.00
สัตวแพทยศาสตร์	3	1.50
สหเวชศาสตร์	1	0.50
จิตวิทยา	115	57.50
สำนักวิทยาศาสตร์และการกีฬา	2	1.00
รวม	200	100.00

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนผู้ชายและผู้หญิงแตกต่างกันที่อัตราส่วน 1 ต่อ 3 ซึ่งจำนวนดังกล่าวเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ไม่ได้มาจากการกำหนดโควตาของกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมีอายุเฉลี่ย 19.69 ปี และเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา ร้อยละ 57.50

ตอนที่ 2 สถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ผู้วิจัยได้สรุปค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด และพิสัยของค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ มาตรฐานประเพณีความปกติ 2 มิติ ประกอบด้วย มิติปกติและมิติเฉลี่ย มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1-5 มาตรฐานประเพณีคุณลักษณะที่ปกติ 5 มิติ ประกอบด้วย ความสามารถ คุณธรรม รูปลักษณ์ภายนอก ลักษณะนิสัย และอารมณ์ มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1-5 การเห็นคุณค่าในตนเอง มีพิสัยของค่าเฉลี่ยระหว่าง 1-5 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 8 มิติ ประกอบด้วย อำนาจ ความเหนือกว่า ความสามารถในการพึ่งตนเอง การแสวงหาผลประโยชน์ การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ การชอบแสดงออก ความทะนงตัว และการหวั่นไหวมากกว่าปกติ มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1-5 จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเท่ากับ 200 คน ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17

คะแนนต่ำสุดและสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของตัวแปรที่ศึกษา ($N = 200$)

ตัวแปร	คะแนน		M	SD	พิสัย คะแนน
	ต่ำสุด	สูงสุด			
มาตรฐานประเพณีความปกติโดยรวม	1.75	5.00	4.08	0.62	1-5
มิติปกติ	1.33	5.00	4.32	0.76	1-5
มิติเฉลี่ย	1.33	5.00	3.82	0.69	1-5
มาตรฐานประเพณีคุณลักษณะที่ปกติ	1.90	4.34	3.42	0.36	1-5
ด้านความสามารถ	1.82	4.65	3.26	0.45	1-5
ด้านคุณธรรม	1.57	5.00	4.03	0.47	1-5
ด้านรูปลักษณ์ภายนอก	1.91	4.41	3.05	0.45	1-5
ด้านลักษณะนิสัย	1.91	4.64	3.59	0.38	1-5
ด้านอารมณ์	1.00	5.00	4.07	0.56	1-5

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ตัวแปร	คะแนน		M	SD	พิสัย คะแนน
	ต่ำสุด	สูงสุด			
การเห็นคุณค่าในตนเอง	2.29	4.79	3.64	0.40	1-5
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	1.44	4.10	2.45	0.46	1-5
อำนาจ	1.50	4.50	2.75	0.59	1-5
ความเหนือกว่า	1.00	4.67	2.68	0.64	1-5
ความสามารถในการพึ่งตนเอง	1.17	4.83	2.63	0.80	1-5
การแสวงหาผลประโยชน์	1.00	4.50	2.07	0.69	1-5
การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	1.00	4.67	2.45	0.64	1-5
การชอบแสดงออก	1.00	4.33	2.34	0.78	1-5
ทะนงตน	1.00	4.83	2.72	0.71	1-5
การหวั่นไหวมากกว่าปกติ	1.00	4.33	1.93	0.61	1-5

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างต่างประเมินตนเองว่ามีความปกติอยู่ในระดับสูง ($M = 4.32$) แต่ประเมินว่าตนเองมีลักษณะของคนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.82$) ในการประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ กลุ่มตัวอย่างประเมินความสามารถ รูปลักษณ์ ภายนอก และลักษณะนิสัยของตนในระดับปานกลาง ($M = 3.26, 3.05$ และ 3.59 ตามลำดับ) และประเมินคุณธรรมและอารมณ์ของตนในระดับค่อนข้างสูง ($M = 4.03$ และ 4.07) นอกจากนี้ ยังมีค่าเฉลี่ยของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแต่ละด้านปานกลางค่อนข้างต่ำ กล่าวคือ ด้านอำนาจ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($M = 2.75$) รองลงมาคือ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความทะนงตน บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความเหนือกว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความสามารถ ในการพึ่งพาตนเอง บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความการชอบแสดงออก บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการแสวงหาผลประโยชน์ และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความหวั่นไหวมากกว่าปกติ ตามลำดับ โดยที่ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความหวั่นไหวมากกว่าปกติมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($M = 1.93$) ส่วน การเห็นคุณค่าในตนเองมีคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.64$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติ การเห็นคุณค่าในตนและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 18

สมมติฐานที่ 1 การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในตารางที่ 18 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 บางส่วน คือ การประเมินความปกติ มิติปกติ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ($r = .26, p < .01$) แต่พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติ มิติเฉลี่ยกับกับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .07, ns$) แต่เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์พบว่า การประเมินความปกติ มิติเฉลี่ยมีแนวโน้มที่จะมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

สมมติฐานที่ 2 การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในตารางที่ 18 ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2 และพบผลตรงกันข้ามกับสมมติฐาน คือ การประเมินความปกติ มิติปกติ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ($r = -.34, p < .01$) แต่พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติ มิติเฉลี่ยกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.15, p < .05$)

ตารางที่ 18

ค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (*r*) ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย (*N* = 200)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1. ปกติ	.83																
2. เจตีย์	.32**	.67															
3. ความสามารถ	.00	.00	.83														
4. ลักษณะนิสัย	.20**	.22**	.64**	.78													
5. อารมณ์	.26**	.28**	.53**	.55**	.78												
6. คุณธรรม	.20**	.26**	.45**	.66**	.58**	.75											
7. รูปลักษณ์ภายนอก	.11	.10	.60**	.52**	.53**	.38**	.83										
8. การเห็นคุณค่าในตน	.26**	.07	.31**	.27**	.46**	.28**	.36**	.84									
9. อำนาจ	-.23**	-.06	.46**	.28**	.15*	.16*	.28**	.07	.73								
10. เหนือกว่า	-.20**	-.12	.55**	.32**	.20**	.13	.36**	.16*	.62**	.84							
11. พึ่งตนเอง	-.24**	.02	.19**	.13	-.02	.03	.03	-.01	.22**	.40**	.77						
12. หามลประโยชน์	-.34**	-.21**	.28**	.04	-.12	-.15*	.02	-.22**	.47**	.44**	.34**	.85					
13. สมควรได้มากกว่า	-.24**	-.13	.45**	.21**	.09	.08	.24**	-.15**	.63**	.58**	.26**	.63**	.84				
14. ชอบแสดงออก	-.27**	-.14	.35**	.10	.14*	.01	.38**	-.03	.49**	.46**	.12	.30**	.50**	.85			
15. ทะนงตน	-.05	-.09	.48**	.29**	.31**	.16*	.53**	.19**	.46**	.56**	.04	.22**	.40**	.56**	.84		
16. หั่นไหว	-.26**	-.10	.07	-.03	-.20**	-.14	-.04	-.47**	.37**	.32**	.11	.48**	.46**	.40**	.26**	.81	
17. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	-.34**	-.15*	.52**	.24**	.10	.05	.34**	-.08	.76**	.80**	.48**	.70**	.80**	.71**	.64**	.60**	.93

หมายเหตุ 1,2 เป็นการประเมินความปกติโดยรวม 3-7 เป็นการประเมินลักษณะที่ปกติ 9-16 เป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
ตัวเลขในแนวทแยงมุมเป็นค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา

p* < .05, สองหาง. *p* < .01, สองหาง.

ตอนที่ 4 ข้อค้นพบเพิ่มเติม

นอกเหนือไปจากสมมติฐานแล้ว ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ผลการวิจัยเพิ่มเติมอีก โดยมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองโดยรวม แต่มีความสัมพันธ์กับบางองค์ประกอบ

จากผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในตารางที่ 18 การเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ($r = -.08, ns$) แต่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบางองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ได้แก่ ความเหนือกว่า ($r = .16, p < .05$) ความทะนงตน ($r = .19, p < .01$) และมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการแสวงหาผลประโยชน์ ($r = -.22, p < .01$) การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ($r = -.15, p < .01$) และการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ($r = -.47, p < .01$)

2. บุคคลจะประเมินความปกติผ่านคุณลักษณะ 3 ด้าน คือ คุณธรรม ลักษณะนิสัย และอารมณ์

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในตารางที่ 18 พบว่า การประเมินความปกติโดยรวมทั้งมิติปกติและมิติเฉลี่ยมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ ด้านลักษณะนิสัย ด้านอารมณ์ และด้านคุณธรรม/จริยธรรม ($r = .20, .26$ และ $.20$ ตามลำดับ) แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ ด้านความสามารถ และด้านรูปลักษณ์ภายนอก

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การประเมินความปกติ มิติปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 แต่การประเมินความปกติ มิติเจ็ลีย์ไม่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง จึงอาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองมักประเมินตนเองว่าปกติ ซึ่งผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองเป็นลักษณะของบุคคลที่รู้สึกพึงพอใจในตนเอง โดยมองว่าตนเองมีคุณสมบัติที่ดีๆ มีความสามารถ เข้ากับคนอื่นได้ง่าย รู้สึกว่าตนเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน และเมื่อเกิดปัญหาก็จะไม่หนีปัญหา คุณลักษณะเหล่านี้เป็นเกณฑ์ที่ผู้ประเมินตนเองมองว่าเป็นลักษณะหรือคุณสมบัติของคนปกติ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wood และคณะ (2007) และพบว่าการประเมินความปกติ มิติเจ็ลีย์ไม่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าคนที่เห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้มองว่าตนเหมือนกับคนโดยเจ็ลีย์หรือกล่าวคือ เชื่อว่าตนเป็นคนดี คนเก่ง มีความสามารถ เป็นที่รักของผู้คนทั่วไป ดังนั้นจึงเชื่อว่าตนดีกว่าคนโดยเจ็ลีย์

สมมติฐานที่ 2 การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 คือ กล่าวคือ การประเมินความปกติไม่ได้มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แต่กลับพบว่าการประเมินความปกติ มิติปกติ และมิติเจ็ลีย์ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ยิ่งบุคคลมีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมาก จะยิ่งประเมินตนเองว่าไม่ใช่คนปกติ และไม่ได้มองว่าตนเองเป็นบุคคลธรรมดา ทั่วไป หรือเจ็ลีย์ เนื่องจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง เชื่อว่าตนเป็นคนพิเศษ มีความโดดเด่น คิดว่าตนมีความสำเร็จ มีพรสวรรค์

มีความสามารถติดตัวมาแต่กำเนิดอย่างเกินความเป็นจริง คาดหวังว่าตนจะเป็นที่จดจำว่ามีความเหนือกว่าผู้อื่นโดยไม่ได้เปรียบเทียบความสำเร็จจากเกณฑ์เดียวกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะของบุคคลที่มีการรับรู้และประเมินความสามารถของตนเองเกินกว่าความเป็นจริง ตามคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 4 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders IV หรือ DSM IV) กล่าวถึงบุคลิกภาพแบบหลงตนเองว่าเป็นการรับรู้ที่ตนยิ่งใหญ่ ต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นและขาดความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เริ่มเป็นตั้งแต่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นและพบได้ในสภาวะแวดล้อมที่หลากหลาย กล่าวคือ บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะรับรู้ว่าคุณค่าตนอยู่เหนือกว่าบุคคลอื่นๆในสังคมเดียวกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อรับรู้และประเมินความปกติ

อภิปรายข้อค้นพบเพิ่มเติม

นอกเหนือไปจากสมมติฐานแล้ว ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ผลการวิจัยเพิ่มเติมอีก โดยมีข้อค้นพบเพิ่มเติมและผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

จากผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Raskin และ Terry (1988) ที่พบว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมักมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางบวก อาจจะเป็นเนื่องจากการที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีนิสิตที่มีความสามารถสูงอยู่มาก บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเมื่อประเมินความสามารถของตนเทียบกับบุคคลอื่นๆในสังคมเดียวกันจะไม่ได้รับรู้หรือรับรู้ว่าคุณค่าตนมีความสามารถเหนือกว่าคนอื่น

2. คุณลักษณะที่บุคคลใช้ในการประเมินความปกติ

งานวิจัยพบว่า การประเมินความปกติ มิติปกติและมิติเจตีย์ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินคุณลักษณะด้านลักษณะนิสัย ($r = .20$ และ $.22, p < .01$) อารมณ์ ($r = .26$ และ $.28, p < .01$) และคุณธรรม/จริยธรรม ($r = .20$ และ $.26, p < .01$) แต่ไม่สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถและรูปลักษณ์ภายนอกแสดงว่า บุคคลจะประเมินคุณลักษณะ 3 ด้าน คือ ด้านคุณธรรม/จริยธรรม ด้านลักษณะนิสัย และด้านอารมณ์

จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถอธิบายได้ว่าในการประเมินความปกติของบุคคลในสังคมนั้น คนเราจะสังเกตจากความมีคุณธรรมหรือจริยธรรม ลักษณะนิสัย และอารมณ์ของผู้ถูกประเมิน ซึ่งทั้ง 3 ด้านที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่ามีทิศทางของความปกติที่ชัดเจน คือ ไปในทิศทางบวก หมายความว่า ทั้งคุณธรรมหรือจริยธรรม ลักษณะนิสัย และอารมณ์ เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยความคาดหวังของสังคมว่าควรเป็นเช่นไร และเราต้องปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะได้รับการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มหรือว่าเป็นคนปกติของสังคม ซึ่งในด้านความสามารถของบุคคลนั้น มีความหลากหลายสูง เช่น ความสามารถทางการเรียน ทางกีฬา ทางดนตรี หรือทางศิลปะ เป็นต้น ดังนั้นการที่คนเราขาดความสามารถด้านใดด้านหนึ่งก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นคนผิดปกติ แต่อย่างใด ส่วนด้านรูปลักษณ์ภายนอกนั้นไม่มีแบบแผนความปกติที่แน่นอน คือ เราไม่สามารถบอกได้ว่าอย่างไรเรียกว่าดี เพราะคนเรามักจะมองเป็นภาพรวมว่าคนนี้สวย คนนั้นไม่สวย ซึ่งอาจจะมีบางสิ่งบางอย่างในตัวสองคนนี้ซ้ำซ้อนกัน แต่เราก็ไม่ได้ให้ความสนใจ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา, ค้นคว้าและรวบรวมคำคุณศัพท์ที่ใช้ในการอธิบายบุคลิกภาพของบุคคลในภาษาไทย
2. เพื่อศึกษาการประเมินความปกติ
3. เพื่อศึกษามุมมองของการประเมินความปกติ ความผิดปกติ ลักษณะโดยเฉลี่ย และลักษณะเอกลักษณ์ของคนไทย
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินความปกติกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในประชากรเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. การประเมินความปกติมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี จำนวน 200 คน แบ่งเป็นชาย 50 คนและหญิง 150 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรฐานประเมินความปกติ

เป็นมาตรวัดที่ใช้ประเมินความปกติ ที่ผู้วิจัยพัฒนาร่วมกับ นางสาวปิ่นทชชนิด นันตติกุล และนายศาสตรา ชูวัฒนารักษ์ จำนวน 85 ข้อกระทง แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ มาตรฐานประเมินความปกติโดยรวม จำนวน 12 ข้อกระทง ประกอบด้วย 2 มิติ คือ มิติปกติและมิติเฉลี่ย และมาตรฐานประเมินคุณลักษณะที่บ่งบอกความปกติ จำนวน 73 ข้อกระทง ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ความสามารถของบุคคล คุณธรรม/จริยธรรม รูปลักษณ์ภายนอก ลักษณะนิสัย และอารมณ์ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ตรวจสอบและแก้ไขความถูกต้อง

2. มาตรวัดระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง

เป็นมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง พัฒนาโดยนางสาวสิรินรัตน์ ศรีสรพล (2548) นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี มาตรนี้ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 24 ข้อกระทง

3. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

เป็นมาตรวัดระดับความหลงตนเอง พัฒนาโดยนางสาวธันยธร อนันตวิโรจน์ นางสาวผกาทิพย์ ชันติพงษ์ นางสาววันวิสาข์ เอกกรณ์พงษ์ และนางสาวหยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี มาตรนี้ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ อำนาจ ความเหนือกว่า ความสามารถในการพึ่งตนเอง การแสวงหาผลประโยชน์ การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ การชอบแสดงออก ความทะนงตัว การหวั่นไหวมากกว่าปกติ รวมจำนวน 48 ข้อกระทง องค์ประกอบละ 6 ข้อกระทง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือจากรองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต ผู้สอนวิชาการปรับพฤติกรรม และอาจารย์ชวัลณัฐ เหล่าพูนพัฒน์ ผู้สอนวิชามนุษยสัมพันธ์ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลแบบสอบถามในเวลาเรียน
2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามแก่นิสิต จำนวน 250 ฉบับ ประกอบด้วย มาตรการประเมินความปกติ มาตรการวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง มาตรการวัดระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ได้จำนวนแบบสอบถามคืนจำนวน 209 ฉบับ และแบบสอบถามที่มีข้อมูลสมบูรณ์จำนวน 200 ฉบับ ซึ่งจะใช้วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคำนวณทางสถิติ SPSS for Windows version 15.0 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment) ระหว่าง 3 ตัวแปร ได้แก่ การประเมินความปกติ ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ผลการวิจัย

1. การประเมินความปกติ มิติปกติ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ($r = .26, p < .01$) และพบว่าการประเมินความปกติ มิติเจตีย์ ไม่มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. การประเมินความปกติ มิติปกติ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ($r = -.34, p < .01$) และพบว่าการประเมินความปกติ มิติเจตีย์ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ($r = -.15, p < .05$)
3. การเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ($r = -.08, ns$)

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กันยารัตน์ สอาดเย็น. (2549). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ลักษณะของเป้าหมายและ
ความท้าทายของงานต่อแรงจูงใจในกิจกรรมและผลงาน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรสวรรค์ ตันโชติศรีนนท์. (2547). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความตั้งใจแบบ
โรแมนติก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Baumeister, R. F. (2005). Self concept, self-esteem, and identity. In Valerian A. Derlega,
Barbara A. Winstead, & Warren H. Jones (eds.). *Personality: Contemporary theory
and research* (3rd ed.). CA: Thomson Wadsworth.

Bridges, J. W. (1951). *Psychology normal and abnormal: An introduction to the study of
mind and behavior*. Toronto, Canada: The Hunter Rose.

Campbell, W. K., Bosson, J. K., Goheen, T. W., Lakey, C. E., & Kernis, M. H. (2007).
Do narcissists dislike themselves "deep down inside"? [Electronic version].
Psychological Science, 18, 227-229.

Farnham, S. D., Greenwald, A. G., & Banaji, M. R. (1999). Implicit self-esteem. In D.
Abrams & M. Hogg (Eds.), *Social identity and social cognition* (pp. 230-248).
Oxford, UK: Blackwell.

Maslow, A. H. (1970) *Motivation and personality*. New York: Harper & Row.

O'Connell, A. (2001). *Choice and Change: The psychology of personal growth and interpersonal relationships* (6th ed.). NJ: Prentice Hall.

Raskin, R. N., & Terry, H. (1988). A principle components analysis of the Narcissistic Personality Inventory and further evidence of its construct validity [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54, 890–902.

Wood, D., Gosling, S. D., & Potter, J. (2007). Normality evaluations and their relation to personality traits and well-being [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology*, 93, 861-879.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจตนเอง

--	--	--

คำชี้แจง

แบบสำรวจตนเองฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ในโครงการวิจัยทางจิตวิทยา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอให้ท่านพิจารณาคำศัพท์แต่ละคำโดยละเอียด และประเมินตัวท่านว่าท่านมีลักษณะตรงตามคำศัพท์ที่ระบุไว้ไว้มากน้อยเพียงใด

แบบสำรวจตนเอง มีทั้งสิ้น 6 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 แบบสำรวจตนเอง
- ตอนที่ 3 แบบทดสอบบุคลิกภาพ
- ตอนที่ 4 แบบทดสอบความรู้สึกที่มีต่อตนเอง

โปรดตรวจสอบว่าท่านทำแบบสอบถามครบทุกข้อและขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

คณะผู้จัดทำ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมายถูกและกรอกข้อมูลลงในช่องว่าง

- 1. เพศ ชาย หญิง
- 2. อายุ ปี
- 3. รหัสนิสิต

--	--	--

X	X	X	X	X
---	---	---	---	---

--	--

ตอนที่ 2 แบบประเมินความปกติ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาคำศัพท์แต่ละคำโดยละเอียด และประเมินว่าคำศัพท์นั้นตรงกับลักษณะของท่านมากน้อยเพียงใด

ตัวอย่าง

ลำดับ	คำ	ไม่ตรง	ค่อนข้างไม่ตรง	ตรง	ตรงและไม่ตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรง
1.	อบอู่	1	2	3	4		X

คำอธิบาย หากท่านทำเครื่องหมาย X ทับเลข 5 หมายความว่า ท่านประเมินว่าท่านเป็นคนอบอู่

ตัวอย่างแบบประเมินความปกติ

ลำดับ	คำ	ไม่ตรง	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆกัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรง
8.	ปกติ	1	2	3	4	5
51.	สนุกสนาน	1	2	3	4	5
81.	ยุติธรรม	1	2	3	4	5

ตอนที่ 3 แบบทดสอบบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

คำชี้แจง แบบวัดฉบับนี้ประกอบด้วยข้อความ 48 ข้อ โปรดอ่านแต่ละข้ออย่างระมัดระวังและ
ทำเครื่องหมาย X ทับตัวเลขคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของท่านมากที่สุด

ตัวอย่างแบบทดสอบบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ลำดับ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยและไม่ เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้าง เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6.	ฉันชอบการแสดงออกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก	1	2	3	4	5
22.	ฉันชอบเป็นเป้าสายตา	1	2	3	4	5
42.	ฉันมั่นใจว่าฉันโดดเด่นกว่าผู้อื่น	1	2	3	4	5

ตอนที่ 5 มาตราวัดระดับการเห็นคุณค่าในตน

คำชี้แจง แบบวัดฉบับนี้ประกอบด้วยข้อความ 24 ข้อ โปรดอ่านแต่ละข้ออย่างระมัดระวัง
และทำเครื่องหมาย X ทับตัวเลขคำตอบที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด

ตัวอย่างมาตราวัดระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง

ลำดับ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่ เห็นด้วยพอๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.	ฉันรู้สึกว่าฉันมีคุณลักษณะที่ดีหลายอย่าง	1	2	3	4	5
14.	ฉันรู้สึกว่า ถึงฉันจะหายไป ก็ไม่มีใครสังเกตเห็น	1	2	3	4	5
21.	คนส่วนใหญ่รอบๆตัวฉันดูเหมือนจะดีกว่าฉัน	1	2	3	4	5